ל) זכחים לד: עד. יומא סג: ממורה ו:, 3) [זכחים לד:], ג) יומא סב. זכחים לד:, ד) מוספתא פסחים פ"ד ה"י

[פסחים סה. ע"ש זבחים לד: ע"ש

ם.], ה) נ"ח נתן משהו לבונה ע"ג

כזית מנחה לא פסל מ"ט לא יתו

כחיב עד דאיכא נחינה נתן כזית לבונה ע"ג משהו מנחה פסל מ"ט

עליה כתיב הוי כו'. צ'יק, ו) שייך לע"א, 1) צ'יל כהנים, ח) נע"כ שיין לעילן, ט) מה"ד. ה"ב אתאי פסולה במחשבה דחויה היא כלותר מיהוי הף מנחה בעוד וכו' פסול כלל ולכי לקט לה מיתרשר

והס"ד. ל"ק, י) שנשפכו על. ל"ק, **כ**) [זבחים לב.], **ל**) [ויקרא ב],

מ) ווע' מוס' לקמן קח. ד"ה

היא], כ) ופריך בין. ל"ק, ס) ל"ק, ע) ולגבי לבונה לא כו' ומוחק

ב) יכבי בכוס למ כן יתוחק מיבת שמן. ל"ק, ש) ל"ק, ל) [וע"ע מוס' סוכה לג. ד"ה נקטם ומוס' זבחים לד: ד"ה כלן, ק) [כל זה בגמ' בהדית בפסחים

סה: וכן בזבחים לה.ן,

ישתי הלחם אין טעון כלי שרת ללוש אלא תנור כדקתני בפרק שתי

הלחם (לקמן דף לה:) לישתן ועריכתן בחוץ ואי נלושו בכלי שרת מיפסלו

ביולא. עומר ומנחת י] נסכיםי וכל המנחות באות מלה ושתי הלחם

אין טעונין הגשה כדמפרש במתני' ופא.ן

ואין מהן לאישים. אבל עומר ומנחת

כהנים באין בגלל עלמן וטעונות

הגשה ויש מהן לאישים (א) ח). שתי הלחם

פיגול נוהג בהן דכבש מתירן וקריבין

בשבת כעומר ובלבד שיחפו מערב

במדינה ושתי הלחם במקדש אבל שאר

מנחות לה שרו מידי: תנופה. עומר

ושתי הלחם בעו תנופה כדכתיב

(ויקרא כג) והניף את העומר ובשתי

הלחם כתיב (שם) והניף הכהן אותם

"א] שאר מנחות לא בעו חנופה:

בארץ. עומר ושתי הלחם אין באין

אלא מתבואת ארץ ישראל כדקתני

לקמן בפ' כל יב] הקרבנות הלבור (דף

פג:) באין מארץ ומחולה לארץ חוץ

מעומר ושתי הלחם: כומן. עומר

ושתי הלחם קבוע להן זמן פסח ועלרת:

חדש. עומר ושתי הלחם אין באין אלא

מן החדש בפ' כל הקרבנות (שם):

בותבר' וחייב על שמן. אם נתנו על

מנחת חוטא: נתן כלי. ובתוכו שמן

על גבי כלי של מנחת חוטא לא פסלה:

גבו' כי חטחת. כלומר אפילו נתן

עליה לבונה מקרי חטאת ומכפרת:

לבונה שחוקה. משנפלה בסלת אי

אפשר ללוהטה ופסלה: מ"ש. דהתני

במתניתין ילקטנה אלמא משום לקיטה

מכשרינן הא שחוקה פסולה דאינה

נלקטת: חדה דלה מיבלעה כו'.

ולעולם בליעה עיקר והיכא דליכא

לקיטה מתכשרה נמי משום דלא

מיבלעה: ה"ג מנחת חוטה ומנחת

קנאום כו': ואין בו כרת. יג] הואיל

והיה בזה פסול אחרינא לא חייל על זה

פיגול דאמר בהקומך [זוטא]יד] (לעיל

ד׳ מו:) כהרלחת כשר כך הרלחת פסול:

משליקע לבונתה. חזרה להכשירה

וחייל עליה פיגול. אלמא מדקאמר כל

זמן שלבונה בתוכה פסולה היא ש"מ

בלקיטה חליא מילחא: שותיהוי

מו] פך. הך מנחה בעוד שהלבונה

בתוכה תהא כאילו נפל עליה פך שמן

דלא הויא חזיא ולא תיחול עלה מחשבת

פסול כלל דלכי ביו] לקוט לה תיתכשר

ה"נ אמאי "] פסולה במחשבה דחויה

היא: מעאת קרייה רחמנא. אפילו

כי נתן לבונה הלכך מהניא בה מחשבה למיפסל: **אפילו** יח] דם.

שעיר הנעשה בפנים בכום ומת

המשתלח: מביא חבירו. כלומר שעיר מן השוק יביה: ומזווג ליה. וישלחנו

מלש

שבת: **מתיר.** עומר מתיר

עין משפמ גר מצוה

נו א מיי' פי"ב מהלכות מעה"ק הלכה ח: נז ב מיי' פי"א מהל' פסוה"מ הלכה י:

הנכה י: גח ג מיי׳ שם הלכה יא: גם ד מיי׳ פי״ב מהל' מעה״ק סלכה ת:

ם ה מיי' פי"א מהל' פסוה"מ הלכה י: םא ו מיי׳ פט"ז מהל׳ פסוה"מ

תורה אור השלם

1. ואם לא תשיג ידו לשתי תרים או לשני בני יונה וְהַבִּיא אָת קַרְבָּנוֹ אֲשֶׁר חָטָא עשִּירִת הָאָפָּה טלַת לְחַטָּאת לֹא ישִׂים הָאָפָּה טלֵת לְחַטָּאת לֹא ישִׁים יָאפָּוּ טּיֶּרוּ לְיוֹשְׁאוּ רְא יִּתֵּן עלֶיהָ עְלֶיהָ שָׁמָּן וְלֹא יִתֵּן עלֶיהָ לְבֹנֶה כִּי חַשָּׁאת הִיא: ויקרא ה יא

שימה מקובצת

י. 6) בפני עצמו ועל הלבונה בפני עצמה: כן נתן עיין (דף כג): גן ונתן עליה לבונה שחוקה הרן ואמר מורי הרמ״ר דהוי צי למבעי אם נתן לבונה מצי למבעי אם נתן לבונה אפילו כלא שחיקה וקמן בעוד הלבונה בביסא דאי טעמא משום דלא מיבלע הא (לא מיבלע ואי) הוי טעמא משום אפשר ללוקטה הא אש"ג דאפשר ללוקטה כיון דקמצה הליבוני ביינונים ביינונים בליבונים ליינונים ביינונים ביי בלא לקיטה פסולה וכן מוכח הסוגיא בבלקיטה תליא מילתא [והקמיצה פסולה] בעוד הלבונה בביסא: דן ואם עד שלא הלכנתה בניסא: זן ואם עד שלא ליקט לבתנחה כר אלמא מיפסלא בקמיצה זו ובלקטיה תליא מילתא דאליכ אמאי אין מרוא מילתא דאליכ אמאי אין האדץ בו כדת משום דאיכה מסלו אחיני ובעין שיקרבו כל מחיריו כהרצאת כר: פן לבונתה חייםב האות מ' נמחק: זן ואמאי חיים ברוא מי נמחק: זן ואמאי החילב המשורה ומיונו בר מי הלי המשורה ומיונו בר מי היים הלי במשורה ומיונו בר מי בר מי היים הלי במשורה ומיונו בר מי בר מי היים המשורה מיונו בר מי בר מי היים המשורה מיונו בר מי בר מיונו בר מיונ פסלה במחשבה ותיהוי הך פך בפרוז במוסברו זו זו זון בן דהוי הוא אביי אמר: ז) חנן המצרי. עיין זבחים (דף לד ע"ב): ז] רב ששא תיבת אדא נמחק: טו עד דאיכא נתינה. ממקק: עו עד האיכא נחינה.
דגמרינן מונחן לכהן את הקדר והיינור
ברה וראוי להיות קרים והיינור
נחינה דכזית וא"ח וניגמור
ברשה אבילו על עלה של זית
ברשה אפילו על עלה של זית
ברשית הנועד התוך ברחיב
ברשית הגגך התוך לו וקיייל
דאפילו חטה אחת פוטרת
ברשית הצוך התוך לו וקיייל
ברשית הצוך התוך לו וקיייל אלמא אשכחן נתינה שהוא בכל שהוא ונילף מינה וי״ל דמדשני , קרא בדיבוריה דכתיב לא ישים קרא בדיבוריה דכתיב לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה לא כתיב ישים אלמא נתינה מעלייתא בעינן. תוכי אחרות: ") עומר מנחת בהנים: יפ) אחרות: ") עומר מנחת בהנים: יפ) אחרות נמחק: ינ) לא הרואל: נמחק: ינ) כל קרבות ואות ה" בקומץ זומא: עון ותיהוי הב הוא מנותה בר מותה בר הך מנחה פך: עון לקיט ליה: יון פסלה: יחן אפילו הדם בכוס. יון פסלה: ימן אפילו הדם בכום.
גבי בי שעירי י"כ מתניא דאם
גבי בי שעירי י"כ מתניא דאם
מת המשלח!: יטן דחויין דאי
אית ליה דחויין פת המשתלח
אית ליה דחויין פת המשתלח
הייבא שנים: לפן החיישיון שמא
לאחר שתקבל דם: ככן אתח
בירון פסחים כדתון באיוהו
ובלבד שיתן בנגד: כנן מתה אתת
בירון פסחים בעדון מתה אתת
בירות בעלה משמע שינורא:
בירות עליה משמע שינורא:
בירות עליה משמע שינורא:
בירות עליה משמע שינורא: לד] ותיהוי פך אמאי תיבת פירוש נמחק: לס] ותיהוי דחוי לשון תוס' אחרות וקפריך דקתני נתן עליה לבונה [ילקטנה] ותהא כשרה [לקמוץ]

בח] הפירוש טעה כסבור הך קושיה בש] דמקשי ותיהוי דחוי אפסול מחשבה קאי ופי׳ בגליון הספר אמאי פסלה מחשבה וכתב למעלה מפירושו פירוש לסימן שוה פירוש לן והמעתיק טעה וכתב הכל בספר לא] ושניהם טעו דאפסול מחשבה לא פריך ^{לב]} מידי דאי משליקט לבונה אמאי לא חיפסיל בה הרי כשרה להקטיר וכיון דכשרה היא אהניא בה מחשבת פיגול וכ"ש מחשבת פסול אם עד שלא ליקט לבונתה דקתני פסול ואין בו כרת ההוא לאו משום מחשבה הוא אלא מפני שהקמילה פסולה היא בעוד הלבונה עליה כדקתני אם שם שמן פסול ש לגבי שמן ולבונה לא מכשר אלא לפי שאפשר ללוקטה וכל זמן שלא ליקטה כל עבודותיה בפסול ולפי גירסת הטועים הכי פירוש ותיהוי פך אמאי פסל בה מחשבה בהך מנחה בעוד שהלבונה בתוכה תהא כאילו נפל עליה פך שמן דלא לגן הוה חזיא ולא חיחול לה מחשבת פסול כלל דלכי לקוט לה תיתכשר אמאי פסלא במחשבה דחויה היא (ומשנין חטאת קרייה רחמנא אפילו כי נתן עליה לבונה והלכך מהניא ביה מחשבה ליפסל כך הגיה רש"י בפירושו ולפי שאינו בכל הפירושים כתבתיו לד] ודבר מימה הוא מאי קפריך ומיהוי דחוי הא בהדיא דריש לה בברייתא מדכתיב חטאת ורבא נמי למה דחק לתרץ חנן המלרי היא: כל שבידו לא הוי דחוי. לריך לחלק בין זה לההיא דובחים בריש קדשי קדשים (דף נט.) דכל הקדשים שהיו עד שלא נפגם המובח ואח"כ נפגם המזבח פסולין דאמאי פסולין הא לא הוי דחוי כיון דבידו לתקן את המזבח 6: בום היה ממלא מדם התערובות. אע"פ שדם התמלית מעורב בו ק ר׳ יהודה לטעמיה דאמר אין דם מבטל דם (זבחים דף עת.):

בי חמאת היא. בפ"ק (לעיל דף ד.) דרשינן ליה לדרשה החריתי ועוד דרשינן לקמן בפרק בתרא (דף קח.) דרשה שלישית ומיהו תרי חטאת היא כתיבי במנחת חוטא מ): ותיהוי כר] פך פירוש אמאי פסלה בה מחשבה. לא גרסינן והכי גרסינן בהן ותיהוי לחוי 0 בין חמץ. שתי הלחם אין באות בגלל עלמן אלא בגלל ככשים. שתי הלחם אמתני' ובין אברייתא ותיהוי דחוי אמאי מיתכשרא בליקוט לבונה הואיל ונדחה מדחה ס' [ומשני] חטאת קרייה רחמנה אפילו כי נתן בה לבונה בו] חוזרת בין להכשירה והכותב בספרים

שתי הלחם הוה ליה לרבויי שכן ציבור חובה ממיא דאכל פיגולא בשבתא מתיר תנופה בארץ בזמן חדש והני נפישן מסתברא נפש: מתני׳ וחייב על אהשמן בפני עצמו וחייב על לבונה בפני עצמה כו נתן בעליה שמן פסלה לבונה ילקטנה נתן ישמן על שיריה אינו עובר בלא תעשה ינתן כלי על גבי כלי לא פסלה: גמ' תנו רבנן ילא ישים עליהן שמו ואם שם פסל יכול לא יתו עליה לבונה ואם נתן פסל תלמוד לומר כי חמאת יכול אף בשמן תלמוד לומר היא ומה ראית לפסול בשמן ולהכשיר בלבונה פוסל אני בשמן שאי אפשר ללקטו ומכשיר אני בלבונה שאפשר ללוקטה בעא רבה בר רב הונא מרבי יוחנז יו נתן עליה לבונה שחוקה מהו משום דאפשר ללקטה והא הלא אפשר ללקטה או דילמא משום דלא מיבלעא והא נמי לא מיבלעא תא שמע ולבונה ילקטנה דלמא חדא ועוד קאמר חדא דלא מיבלעא ועוד ילקטנה תא שמע מכשיר אני בלבונה שאפשר ללוקמה הכא נמי חדא ועוד קא אמר מאי הוי עלה אמר רב נחמן בר יצחק תניא מנחת חומא ומנחת קנאות שנתן עליה לבונה מלקט את הלבונה וכשרה יו ואם עד ישלא ליקט לבונתה חישב עליה בין חוץ לזמנו בין חוץ למקומו פסול ואין בו כרת ואם משליקט לבונתה יו מחשב עליה חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לומנו פיגול וחייבין עליו כרת ותיהוי פך יו ואמאי פסלה במחשבה דחוי הוא אמר אביי חמאת קרייה רחמנא רבא אמר הא מני יו חנן המצרי הוא דלית ליה דחויין דתניא יחנן המצרי אומר אפילו דם בכום מביא חבירו שלא בהגרלה ומזווג לו יורב אשי אמר כל שבידו לא הוי דחוי אמר רב יו אדא כוותיה דרב אשי מסתברא דמאן שמעת ליה דאית ליה דחויין רבי יהודה היא ידתנן ועוד א"ר יהודה נשפך הדם ימות המשתלח מת המשתלה ישפך הדם ואילו היכא דבידו סתניא ר' יהודה אומר כום היה ממלא מדם התערובות וזרקו זריקה אחת כנגד היסוד אמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחגן נתן ימשהו שמן על גבי כזית מנחה פסל מאי מעמא לא

ישים שימה כל דהו עליה עד דאיכא שיעורא ואמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחגן פחנת כזית לבונה על גבי משהו מגחה פסל מאי שעמא לא יתן כתיב פו עד דאיכא נתינה עליה משהו מגחה פסל מאי שעמא א

לעואול. אלמתא לית ליה דחויין ישן לומר (כ) מת המשתלח אידחי ליה דם שבכום ושפיכה בעי ויביא שנים אחרים: **רב אשי אמר.** אפילו חימא רבון: וכל

שבידו. לתקן כגון הך לבונה דבידו ללוקטה לא הוי דיחוי ומהניא מחשבה: נקפך הדם. על הארץ של שעיר הנעשה בפנים: ימוח המשמלת. בן מביא שנים אחרים או אם מת המשתלח ישפך דם של חבירו על הקרקע ויביא שנים אחרים. אלמא אית ליה דחויין: מדם המערובות. בפ' תמיד נשחט (פסמים דף פד.) כום היה ממלא מדם תערובות של פסחים "שנחמלו על הרלפה משום באן דחיישינן לאחר שנחהבל הדם אחד מן הפסחים נשפך לארץ ולא נורק והשתא משתרי בוריקה דהאי כוס דקיימא לן^{כ)} נשפך הדם מן הכלי על הרלפה ואספו כשר: ו**וורקו וריקה אחח**ב=! כנגד היסוד. אלמא כיון דבידו ללוקטו לא הוי דחוי': שימה. דשמן משמע כל דהו ומיהו ממנאה בעינן כזית בי] דכתיב עליהי^ט דמשמע עד דאיכא שיעורא]:

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה שתי הלחם וכו' מהו לאישים המ"ד ואח"כ מ"ה פיגולא שתי הלחם: (ב) ד" ומזווג וכו' לית ליה דחויין דכיון

מוסף רש"י

דלית ליה דחויין. שיהא הדס דחוי בשביל חבירו שמת לומר שישפך הדם (יומא סג:). אפילו שעיר הנעשה בבום. ומת המשתלת לא נדחה הדם אלא מביא שעיר אחר ומזווג לו וכשר הדם למתנותיו ומוווג לו וכשר הדם למתנומיו זה ישתלת, ולשון אפילו דנקט משום דשלשה מחלוקות בדבר, איכל לתאן דאמר אפילו בעלי מיים דרסי דקסני ואם משיברל מת אחד מהסן יביא שנים ויגריל עליהם כבתחילה הבעשר ידתה, ואיכל לתאן דלאתר הניא חייבי אל הבנורלה . דאמר מביא חבירו שלא בהגרלה דבעלי חיים אין נדחין והגרלה לא מעכבא, אבל דם בכום ומת כדאמרינין לקמן שאם טופק דמו של אחד מהן על ידי שהם רכים מכשירו שהרי מכולם מעורכים מכשירו שהרי מכולם מעורכים בו, או משום דאיערוב דמים הממלים אמרינן לקמן רכי מידה לעשמיה דאמר אלן דם מבעל דם ולא אמרינן אידחי ליה בהמערבו הואלי ומידו לאוספו

רבינו נרשום

כלום לאישים : מתיר. שהעומר ובעצר' ומן החדש תחלה מה שאין וכן במנחת כהנים: וחייב על שמן בפני עצמו ועל לבונה בפני עצמה. מי שנותז

שיש אםר כל שבידו לתקנו לא זהי דוחב נכנן הכא ראפטר לתקטה משום הכי מהני ביה מושבה לפטר? כוס היה ממא מזם. התערובות, בשיטהאל שוחשין פשרחיון מקבלין מכל אחד מן דהב מכזוק השאר נשקב ל הרצפה לאחר וכשוטרו כלון היה מלא מדם וכס אחד מן התערובות מאותו רם של הרצפה ורוקו כנגד היסוד. מייט שאם נשפך דכו של אחד מהן שיעלה וריקה זו תחתיה. והא להציד ומישהתפיך דמו של אחד מהן לא אמרינן דלידוחי הואיל ובידו היה לורוק עד שהיה במורק קודם שנשפך ואי דאמרי הואיל ובירו לורוק ודיקה אחרת דיא אפשר דכאותור דם רמישתפיך ולית ליה מקצת בההוא כסא. (נס.) ן דרא בדמן התערובות דם כל הפסחים מעורב ביחד: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא: